**CZU: 347.441.62:347.51** **https://doi.org/10.59295/rpijn2025.73**

# BUNA-CREDINȚĂ ÎN MATERIA OBLIGAȚIILOR

**ARAPU Elena,**
Universitatea de Stat din Moldova,
doctorandă, asistent universitar,
Departamentul Drept privat al Facultății de Drept
**ORCID ID: 0000-0001-8678-291X**

**SUMMARY**

Like other civil legal relations, the mandatory ones are "guarded" by the good faith. Good faith in obligations is the reference point for the birth, modification and termination of any binding legal relationship. Among the new rules from the Third Book of the Civil Code of the Republic of Moldova, art. 775 paragraph (1) states of the good faith in particular for the matter of obligatory relations, obliging both the debtor and the creditor to act in good faith at the time of creation, during its existence, at the time of execution and extinguishment of the obligation. Admitting evasion or defiance of this pattern of behavior is excluded by the provision of paragraph (2), which establishes that the clause derogating from the provisions of paragraph (1) is void. From the point of view of the regulation of good faith, the matter of obligatory relations is advantageous to the matter of real relations. In particular, thanks to the modernization changes of the Civil Code, which introduced the definition of good faith, which corresponds to the source of legislative inspiration and the way of adaptation, especially to the obligatory relationships. This fact ensures effective, unreserved application of the good faith of any binding relationship. Thus, in addition to art. 1 of the Civil Code which enshrines the principle of good faith, art.11 of the Civil Code defines good faith as a standard of conduct, applicable to any case of evaluating the behavior of the subjects of the civil legal relationship.

***Keywords*:** good faith, binding relationship, functions, contract;

Cercetările doctrinare ale bunei-credințe în cadrul raporturilor obligaționale se orientează pe diverse direcții, pornind de la definirea bunei-credințe, delimitarea de concepte conexe, precum și manifestările bunei-credință ca principiu, prezumție, de asemenea prezintă interes sporit analiza funcțiilor acesteia, care în cadrul raporturilor obligaționale au un impact semnificativ.

Spectrul imens de analiză, este determinat cu precădere de variatele surse de obligații, în care buna-credință are implicații. În conformitate cu art.776 Cod civil, se stabilește că obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii. Codurile civile ale altor state, precum cel al României, fac o enumerare mai desfășurată, a izvoarelor obligațiilor,

astfel, la art. 1.165 se stabileşte că obligaţiile izvorăsc din contract, act unilateral, gestiunea de afaceri, îmbogăţirea fără justă cauză, plata nedatorată, fapta ilicită, precum şi din orice alt act sau fapt de care legea leagă naşterea unei obligaţii. Se remarcă că ambele legislații nu prezintă o listă exhaustivă a temeiurilor de naștere a obligațiilor, având în vedere imposibilitatea determinării tuturor actelor și faptelor susceptibile de a produce obligații în condițiile legii, fapt ce leagă studiul bunei-credințe în acest domeniu de o variabilă infinită.

Buna-credință este adesea văzută ca cea mai înaltă normă din dreptul contractelor, sau din dreptul obligațiilor sau chiar din dreptul privat. [1]

Astfel se afirma, pe bună dreptate, că întregul edificiu al obligaţiilor civile și al exerciţiului drepturilor civile se fundamentează pe un postulat al bunei-credinţe, care dacă nu ar exista, înseși relaţiile sociale ar fi zdruncinate. Postulatul bunei-credinţe are ca punct de plecare supoziția că oamenii, în relaţiile dintre ei, sunt animaţi de intenţie sinceră și loială și că deci, ei se comportă cu onestitate, adică cu bună-credință. În cadrul acestui postulat, buna-credinţă joacă principalul rol de criteriu de apreciere a raporturilor juridice care se clădesc pe intenţie dreaptă și nu pe neîncredere sau înşelăciune. [2, p.46] Apreciere ce urmează a fi realizată având la bază standardul de comportament stabilit la art.11 Cod civil. Tangențial acestui proces de apreciere se impune de a echilibra raportul dintre bună-credinţă și responsabilitate. În materie contractuală, cel care își manifestă voința prin consimțământ este, în principiu, ţinut răspunzător de expresia concretă a voinţei sale. Manifestarea voinței contractuale este chemată să creeze o încredere deplină pentru cealaltă parte și, în măsura în care contractul are efecte și faţă de terţi, el nu trebuie să lezeze interesele și drepturile acestora. Relația dintre buna-credință și responsabilitatea contractuală a determinat necesitatea de a distinge între *buna-credinţă a contractanţilor* și *buna-credinţă contractuală*. Astfel, buna-credinţă a contractanţilor se referă la fiecare dintre contractanţi luaţi individual, care trebuie să se abţină, la încheierea contractului, de la manevre dolosive sau de la orice fel de violenţă care ar putea duce la nulitatea contractului pentru viciu de consimțământ. Pe de altă parte, buna-credință contractuală, trebuie în mod necesar să fie privită prin raport la ceea ce constituie esența contractului, adică acordul de voințe sau consimțământul. Cu alte cuvinte, buna-credință contractuală trebuie să se manifeste sub forma intenției drepte și a loialităţii ambelor părți, atât la încheierea, cât și pe tot

parcursul executării contractului. Drept consecință, se afirma ideea existenței unei obligații de bună-credință care ar consta în ”obligaţia de a se conduce ca om onest și conștiincios”, buna-credinţă fiind cerută atât creditorului, cât și debitorului. [2, p.49-50] Obligație, care astăzi este consfințită în Codul civil al RM la alin.(1) art.775. Luând în considerare inclusiv argumentele doctrinare prezentate, obligația de bună-credință este una de sorginte legală, generală, pozitivă, imperativă și nu poate fi înlăturată sau limitată de către subiecții raportului obligațional, iar încălcarea acesteia atrage consecințe sancționatorii importante. [3]

Eventual, deși părerile sunt împărțite, unii autori[3] admit și posibilitatea ca părțile să aleagă să stipuleze obligația bunei-credințe și contractual, cu explicaţii specifice de aplicaţie și cu sancţiunile/remediile care ar fi incidente în ipoteza încălcării ei, caz în care ar trebui considerată ca având izvor contractual. Și deși, părțile nu ar putea să înlăture obligaţia de bună-credinţă și nici să limiteze sau excludă a priori sancţionarea nerespectării ei (e.g. prin renunțarea la dreptul de a pretinde daune-interese), deoarece aceasta ar echivala cu o înlăturare a obligației generale de bună-credinţă, totuși, părțile unui contract ar putea să augmenteze răspunderea în caz de încălcare a obligaţiei de bună-credinţă sau să cadă a posteriori de acord cu privire la renunțarea la dreptul de a pretinde daune-interese pentru repararea prejudiciului cauzat printr-un comportament contrar bunei-credinţe. [3]

Majoritatea sistemelor[4] disting între mai multe funcții ale bunei-credințe, existând însă unele diferențe de opinie cu privire la definiția exactă a fiecărei funcții. [5, p.163-173]

Sistemului de drept al Republicii Moldova, parte a sistemului de drept continental european i se pot contura patru funcții ale bunei-credințe: concretizatoare/interpretativă, supletivă/completivă, limitativă, corectivă/adaptivă.

*Funcția concretizatoare/interpretativă,* implică observarea conduitei părților în raport cu scopul avut în vedere, dincolo de limitele gramaticale ale redactării. [3] Deci, funcția se asimilează procesului de interpretare cu bună-credință a conduitei părților prin stabilirea sensului contractual. Expresia „bună-credință” apare adesea în contextul interpretării legislației. A interpreta un text legal, fie că este vorba de un contract, un tratat sau un statut în conformitate cu bună-credință înseamnă să îl interpretezi în conformitate cu spiritul său real și să nu-l interpretezi strict. Aceasta asigură o anumită flexibilitate a interpretării și împiedică orice paralizie care ar putea

rezulta altfel dintr-un text tăcut pe o problemă sau din cauza unor îndoieli. [6]

Materializarea funcției de interpretare pentru legislația civilă a RM în materie contractuală îl constituie art. 1100 alin.(1) din Codul civil al RM care stabilește că: ,,Contractul trebuie interpretat pe principiile bunei-credințe.” Interpretarea cu bună-credință corespunde interpretării obiective a contractului care este una subsidiară celei subiective, ce are drept scop identificarea intenției comune a părților, prin urmare judecătorul va putea purcede la o interpretare obiectivă doar dacă în urma interpretării subiective, intenția comună a părților nu a fost posibil de identificat datorită neclarității sale sau dacă în rezultatul interpretării s-a constatat că, părțile fie în momentul negocierii contractului sau cel al încheierii sale au înțeles în mod diferit clauza contractuală supusă interpretării. Prin urmare, când nu se poate discerne o intenție comună, intră în funcțiune interpretarea obiectivă, ori, interpretul nu ar trebui să încerce să descopere intențiile părților cu orice preț și să sfârșească hotărând într-un mod arbitrar, ce au avut ele în vedere. [7, p.556] Mai general, toate sistemele juridice, recunosc preeminența unei interpretări ,,subiective” prin căutarea intențiilor părților, și numai după aceea, acceptă să intervină interpretarea ,,obiectivă”. [6] Potrivit regulilor de interpretare obiectivă, interpretul va tinde să reliefeze voința adevărată a părților din elemente externe textului contractual, cu toate acestea abordarea obiectivă nu are scopul de a genera o ficțiune, ci de a determina ce sens o persoană rezonabilă, acționând cu bună-credință, i-ar da textului contractual ambiguu. [8, p.255]

*Funcția supletivă/completivă*. Normele de drept civil, în majoritatea lor, au un caracter dispozitiv, astfel părțile de comun acord, pot deroga de la acestea, însă în cazul în care nici legea, nici acordul părților nu au fost în măsură să reglementeze o anumită situație ce a apărut în relațiile între părți, intervine buna-credință. Or, legiuitorul face un efort colosal în încercarea de a reglementa cât mai amănunțit, dar și suficient de general relațiile civile, însă unele situații nu le reglementează fie din imposibilitatea de a prevedea apariția lor în viitor, fie din considerentul că acestea după natura lor țin în mod firesc de un comportament de bună-credință. Deci, funcția supletivă, completează raportul juridic între părți cu obligații care nu sunt expres prevăzute în contract, dar care rezultă din buna-credință. [5, p. 163-173]

*Funcția limitativă*. Instituind norme de drept, legiuitorul întotdeauna pornește de la o prezumție generală de bună-credință și nu întotdeauna poate reglementa

limitele de exercitare a unui drept, ori, în mod implicit nu este absolut. Chiar și CtEDO în jurisprudența sa a statuat că nici un drept nu poate fi absolut și orice drept poate fi limitat, doar că limitarea oricărui drept trebuie trecută prin filtrul triplului test (care presupune ca limitarea să fie prevăzută de o normă legală, să fie proporțională cu interesul protejat și să fie necesară într-o societate democratică). Legiuitorul consideră în mod rezonabil că orice subiect al raportului juridic va folosi cu bună-credință dreptul oferit, însă, nu pot fi excluse situațiile în care, poate exista o utilizare abuzivă a unui drept.(Abuzul de drept este reglementat la art.13 Codul Civil). [5, p.163-173] Astfel, funcția limitativă vizează abuzul de drept în special în raport cu creditorul. [3]

*Funcția corectivă/adaptivă*. Funcția corectivă presupune adaptarea raportului obligațional în situația intervenirii unor circumstanțe care fac menținerea obligației în forma sa inițială extrem de oneroasă sau chiar imposibil de executat. Această funcție își găsește răspândire mai largă în cadrul legislațiilor care nu au norme în cazul renegocierii contractului în cazul schimbării situației, în legislația Republicii Moldova, această funcție are un rol mai redus având în vedere că în Codul Civil modernizat se oferă o nouă reglementare instituției impreviziunii sau *hardship* (schimbarea excepțională a circumstanțelor) la art.1083 din Codul Civil. Cu toate acestea, intervenția instanței de judecată, în condițiile alin. (4) al art.1083 din Codul Civil, care va examina posibilitatea ajustării prestațiilor pentru o distribuire în mod echitabil între părți a pierderilor și beneficiilor ce rezultă din schimbarea circumstanțelor, în tot cazul se va realiza prin prisma bunei-credințe. [5, p.163-173]

Funcția corectivă a bunei-credințe, are menirea de a nu permite existența unui dezechilibru esențial între interesele debitorului și a creditorului(fapt accentuat de legiuitor prin art.11 alin(1) Cod civil, care definește buna-credință: ,,*Buna-credință este un standard de conduită* a unei părți, *caracterizată prin* corectitudine, onestitate, deschidere și *luarea în cont a* ***intereselor*** *celeilalte părți la raportul juridic*.”) anume pe calea corectării dezechilibrului apărut, fiind realizată pe calea limitării drepturilor creditorului. [5, p.163-173] Aici poate fi văzută o similitudine cu funcția limitativă a principiului, dar ca esență, diferența constă în faptul că motivul pentru limitare nu este condiționat de creditor, ci de debitor. Drept urmare, creditorului nu-i poate fi imputat abuzul de drept, el e obligat să accepte și să tolereze limitarea dreptului său pentru apărarea drepturilor și intereselor debitorului, ori respectarea interesului creditorului la

executarea obligației, trebuie să cedeze în fața necesității protecției debitorului. [9, p.40] Necesitatea aplicării funcției corective poate fi apreciată doar fiind raportată la o situație concretă, astfel am vedea posibilă aplicarea directă a principiului bunei-credințe în baza acestei funcții în situația în care executarea obligației de către debitor teoretic este posibilă, însă din punct de vedere a unei persoane raționale este inacceptabil. Spre exemplu ar fi inacceptabil de a solicita de la un interpret o prestație a sa la un concert planificat, dacă în perioada când urmează să aibă loc concertul, un membru al familiei sale este pe patul de moarte datorită unei boli grave. Această posibilitate nu vine să diminueze principiul forței obligatorii a contractului, ori prin esență un contract este util și necesar atâta timp cât poate fi executat în mod real. [9, p.41]

Convențional, implicațiile bunei-credințe în cadrul raporturilor contractuale pot fi divizate în mai multe etape ce corespund formării și acțiunii contractului. Astfel se poate vorbi despre etapa precontractuală, contractuală și postcontractuală.

*Buna-credință în faza precontractuală*. Etapei precontractuale, îi corespunde procesul de negociere a contractului, care în conformitate cu art.1025 alin.(2) trebuie să fie ghidat de buna-credință a părților. Neîndoielnic, părțile sunt libere să negocieze și nu poartă răspundere doar pentru faptul că nu s-a ajuns la un acord, ori este firesc ca negocierile să nu se soldeze în mod obligatoriu cu încheierea contractului, însă ruperea negocierilor contrar bunei-credințe este inadmisibilă și va atrage răspunderea părții care a acționat în acest mod. Astfel, în conformitate cu art.1025 alin.(3), persoana care încalcă această obligație poartă răspundere față de cealaltă persoană pentru prejudiciul suportat în baza încrederii că contractul s-ar fi încheiat. Cu toate acestea, despăgubirile nu acoperă profitul pe care cealaltă persoană îl aștepta de la încheierea contractului. În cazul în care persoana a acționat cu intenție sau culpă gravă, despăgubirile vor acoperi și ratarea de către cealaltă persoană a oportunității rezonabile de a încheia un contract cu un terț. În special, în corformitate cu alin.(4) este contrar bunei-credințe ca o persoană să înceapă sau să continue negocierile fără intenția reală de a ajunge la un acord cu cealaltă persoană.

Alin(6), admite posibilitatea ca profesioniștii să încheie anumite aranjamente privind modul de desfășurare a negocierilor și de rupere a acestora,însă în limita alin.(2) însă orice clauză care exclude sau limitează obligația de bună-credință este lovită de nulitate absolută.

Cadrul normativ actual al obligațiilor precontractuale cuprinde secțiuni

separate(art.-le 1011-1024 Cod civil) dedicate reglementării *obligației de informare*, care urmează a fi executate cu bună-credință. Obligația precontractuală de informare, reprezintă o exigență a bunei-credințe. Părțile aflate în negocieri trebuie să se informeze reciproc asupra tuturor elementelor de care depinde soarta negocierii încheierii contractului. [10] Obligația de informare își are fundamentul în teoria libertății contractuale, în cerința caracterului real al voinței juridice, întemeiată pe o informație veritabilă. Inegalitatea accesului la informații poate altera consimțământul părților și afecta libertatea de a contracta. [11]

*Buna-credință în faza încheierii contractelor*. În această fază incipientă, comportamentul de bună-credință trebuie să însoțească părțile în momentul formării contractului, să acționeze fiecare față de cealaltă cu loialitate, cu intenție dreaptă, fără nici un gând ascuns, fără manopere viclene și fără reticențe cu privire la elementele esențiale ale contractului. [2, p.63]

*Buna-credinţă în faza executării contractelor*. Părţile contractante trebuie să îndeplinească obligaţiile asumate, cu toate dificultăţile ce s-ar putea să se ivească pe parcursul derulării raportului juridic. În decursul executării contractelor, imperativul bunei-credinţe impune o îndatorire la iniţiativă, la cooperare sau la colaborare, cu scopul de a permite o executare eficientă a contractului, iar părţii îi sunt interzise comportamente care ar aduce atingere acestor aspecte. Cu toate acestea, îndatorirea de bună-credință nu obligă la protejarea intereselor altuia în detrimentul intereselor proprii. [12, p.1394] În acest sens, este inadmisibil ca o parte să-și exercite drepturile sale contractuale contrar bunei-credințe prin aplicarea de metode de apărare neproporționale, în raport cu încălcări nesemnificative ale executării unei obligații. Acest fapt, ar constitui o sfidare în realizarea unor funcții importante aplicabile raportului contractual: excluderea abuzului de drept în exercitarea dreptului subiectiv și asigurarea executării corespunzătoare a obligației. [13, p.17-19] Deci, obligaţiile de informare, auto-informare, loialitate, cooperare, coerenţă, confidenţialitate etc. rămân în fiinţă și în etapa executării contractului, fiind evidentă necesitatea respectării lor pentru desăvârşirea relației contractuale, adică pentru realizarea interesului comun al contractanților, dar și pentru realizarea intereselor individuale. Apar totuși și alte obligații, cum ar fi cea de adaptare a contractului în cazul survenirii unui dezechilibru contractual. [3] În doctrină,[8, p.268-272] totalitatea acestor obligații se consideră a descinde din două obligații fundamentale, cea de A)

loialitate, care cuprinde obligația de perseverență, obligația de a își exercita drepturile luând în cont interesele cocontractantului, obligația de fidelitate; și cea de B)colaborare, care include obligația de informare, de a facilita executarea contractului, obligația de coerență, obligația de remediere a neclarităților.

Cât ține de aprecierea comportamentului de bună-credință, se afirmă [13, p.17-19] că executarea obligaţiei cu bună-credință urmează a fi analizată distinct de executarea corespunzătoare a obligaţiei, precum și de executarea obligaţiei la locul și momentul stabilit. De altfel, ar fi impropriu a se considera că executarea cu bună-credinţă a obligaţiei se contrapune executării corespunzătoare a obligației, la locul şi momentul stabilit, dar nici faptului că de îndată ce obligaţia a fost executată corespunzător, la locul și momentul stabilit, ar însemna că obligația a fost executată cu bună-credinţă. Pe de altă parte, în caz de litigiu, se va porni de la prezumţia că dacă obligaţia a fost executată corespunzător, la locul și momentul stabilit, atunci ea a fost executată cu bună-credinţă.

*Buna-credinţă în faza postcontractuală*. Chiar și după încetarea raportului contractual anumite obligații pot să subziste, drept exemplu ar fi cea de confidențialitate, ce pune pe seama părților abținerea de la divulgarea unor informații de care au luat cunoștință cu ocazia încheierii/executării contractului. La fel și obligația de neconcurență, un exemplu în acest sens poate servi art.1700 Cod civil care stabilește la alin.(1) că, contractul(în speță, contractual privind punerea pe piață a produselor altuia) poate interzice sau limita partea care pune pe piață produsele altuia să desfășoare, după încetarea raporturilor contractuale, activități care concurează cu activitățile celeilalte părți (obligația de neconcurență).

Implicațiile bunei-credințe în cadrul *raporturilor delictuale* nu cedează teren celor contractuale, căpătând un caracter și mai pregnant. Buna-credinţă este produsul unei stări psihologice care exclude orice formă a culpei. Subiectul nu va putea invoca în favoarea lui buna-credinţă în săvârşirea unui fapt culpabil. O astfel de susţinere ar constitui un paradox. Buna-credinţă și culpa delictuală se exclud. [2, p.51] Astfel, în materie delictuală buna-credință este determinantă în stabilirea răspunderii.

Cu titlu de *concluzii* se poate afirma că, conceptul bunei-credințe în cadrul raporturilor contractuale prezintă unele manifestări particulare. Doctrina[14, p.9] îl asimilează unei ”supape de siguranță” prin care valorile morale actuale ale societății

pătrund în contracte, cu scopul de a asigura utilitatea acestora atât pentru indivizii implicați, cât și pentru societate în ansamblu, răspunzând așteptărilor rezonabile și maximizând utilitatea economică. Numită[14, p.9-10] și ”picătura de ulei social”, buna-credință asigură funcționarea sistemului de drept privat și adaptarea lui la noile provocări. Principiul bunei-credințe în general, dar și în contracte în special se impune și este la îndemână acolo unde există vid legislativ sau carențe legislative. Legislația fiind pe de o parte de regulă incompletă, și în general abstractă, ferindu-se de o reglementare cazuistică, manifestarea bunei-credințe are ca efect completarea contractelor și atenuarea conflictelor, îndeosebi atunci când soluțiile legale sau contractuale *ad litteram* vin într-o coleziune violentă cu nevoia de echitate socială. [ 14, p.10]

Buna-credință constituie cea mai înaltă normă a dreptului contractelor, a dreptului obligațiilor și chiar a întregului drept privat, din acest motiv, multe prevederi ale codului care nu fac nici o referire explicită la un comportament de bună-credință, cu toate acestea, se bazează pe acesta. [4]

**BIBLIOGRAFIE:**

1. HESSELINK, M.W. The Concept of Good Faith, în HARTKAMP, A.S., HESSELINK, M.W., HONDIUS, E.H., MAK, C., C.E. du PERRON (eds.), Towards a European Civil Code, 4th ed., Kluwer Law International, Amsterdam, 2011, p. 620, *Apud,* CAZAC, O. Adnotare la art. 11 [online]. Codul civil Adnotat [citat 2.09.2024]. Disponibil: animus.md/adnotari/11/.

2. GHERASIM, D. Buna-credință în raporturile juridice civile. București: Editura Academiei, 1981.

3. DRUȚA, M-A. Analiza bunei-credințe și a reversului acesteia. O scurtă privire asupra necesității teoriei solidarismului contractual în dreptul civil. [Accesat : 2.09.2024] Disponibil: https://lege5.ro/gratuit/gmytqmjzg4yq/analiza-bunei-credinte-si-a-reversului-acesteia-o-scurta-privire-asupra-necesitatii-teoriei-solidarismului-contractual-in-dreptul-civil

4. HESSELINK, M.W. *The Concept of Good Faith*. [Accesat : 2.09.2024] Disponibil: https://pure.uva.nl/ws/files/1019849/94441_The_concept_of_good_faith_in_Towards_a_European_Civil_Code.pdf

5. ARAPU, E. Funcțiile bunei-credințe, În: Protecția drepturilor omului în dreptul public și dreptul privat. Studii doctorale vol. IV. Coordonator, Gîrleșteanu G.L. Craiova: Editura universitaria, 2022 ISBN 978-606-14-1830-5.

6. FAUVARQUE-COSSON, B., MAZEAUD, D. European Contract Law. Materials for a Common Frame of Reference: Terminology. Guiding Principles. Model Rules. [Accesat : 2.09.2024] Disponibil: https://books.google.md/books?id=yNCHhbXpbKEC&pg=PA157&lpg=PA157&dq=M.+W.+HESSELINK,+%C2%AB+The+concept+of+good+faith+%C2%BB,+in+Towards+a+European+Civil+Code,+Kluwer+Law+International,+Third+fully+Revised+and+Expanded+edition,+2004,+p.474.&source=bl&ots=e2S7py7WF9&sig=ACfU3U08zjzs5JgM5ji-MDjMGPyvB7Eulw&hl=ru&sa=X&ved=2ahUKEwi3w9PskOboAhV-REEAHYdnDjYQ6AEwAHoECAsQKg#v=onepage&q=M.%20W.%20HESSELINK%2C%20%C2%AB%20The%20concept%20of%20good%20faith%20%C2%BB%2C%20in%20Towards%20a%20European%20Civil%20Code%2C%20Kluwer%20Law%20International%2C%20Third%20fully%20Revised%20and%20Expanded%20edition%2C%202004%2C%20p.474.&f=false

7. Principles, DeDefinitions andodel Rules of European Private Law, Draft Common Frame of Referance(DCFR). Full Edition. (Eds. Christian von BAR, Eric CLIVE). Vol.I-VI, Oxford : Oxford University Press, 2010.

8. BAIEȘ, S., MÂȚU, G., CAZAC, O., ș.a. Drept civil. Teoria Generală a obligațiilor, Chișinău: Î.S.F.E.-P. Tipografia Centrală, 2015.

9. НАМ, К.В. Принцип добросовестности.Система и бессистемность. Вестник гражданского права. №1. Том 19, 2019.

10. CHIRICA, D. Obligația de informare și efectele ei în faza precontractuală a vânzării-cumpărării. În: Revista de Drept Comercial nr.7-8/1999, p.52-53, apud BELU MAGDO, M-L. Teoria Contractului. București: Hamangiu, 2021, ISBN/ISSN: 978-606-27-1711-7.

11. BELU MAGDO, M-L. Teoria Contractului. București: Hamangiu, 2021, ISBN/ISSN: 978-606-27-1711-7.

12. BAIAS, F-A., CHELARU, E., CONSTATINOVICI, R., MACOVEI, I. Codul civil. Comentariu pe articole. Ed.3 revizuită și adăugită. Ed.C.H.Beck: București 2021, ISBN 978-606-18-1059-8.

13. BAIEȘU, S. Aplicarea principiului bunei-credințe în dreptul obligațional. În: Conferința internațională științifico-practică. Dezvoltări în dreptul obligațiilor, 4-5 octombrie 2018. CEP USM: Chișinău 2020, ISBN 978-9975-149-89-1.

14. FLOARE, M. Rolul bunei-credințe ca supapă de siguranță în materie contractuală. În: Probleme controversate în dreptul obligațiilor: buna-credință în dreptul privat, executarea obligațiilor civile, răspunderea civilă. Coordonator Mangu, F.I. București: Universul juridic, 2019 ISBN 978-606-39-0584-1.